



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2348/2022
13.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Весна Сеничић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, ВП 2895 Лађевци, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3683/21 од 17.03.2022. године, у седници одржаној 13.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3683/21 од 17.03.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3683/21 од 17.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 724/19 од 06.10.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име законске затезне камате због доцње у исплати зараде у периоду од 01.01.2010. године до 06.01.2019. године (као дана исплате главног дуга), исплати износ од 143.669,33 динара, са законском затезном каматом почев од 09.10.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати 68.573,39 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима поступка до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3683/21 од 17.03.2022. године, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Према стању списка, тужила је тужбом тражила исплату затезне камате на новчани износ који јој је тужена исплатила 06.01.2019. године, а који јој је исплаћен на

име разлике у плати почев од 01.01.2010. године закључо са 31.12.2018. године, у складу са решењем тужене од 16.08.2017. године. Наиме, тужиљи је плата у спорном периоду обрачунава и исплаћивана применом погрешних коефицијената. Корекција коефицијента извршена је наведеним решењем тужене од 16.08.2017. године, услед чега је настала разлика у плати која је доспевала са доспелошћу плате исплаћене у мањем износу од припадајућег (обрачунато применом коефицијента из решења од 16.08.2017. године). Рокови за исплату плате прописани су законом и њиховим протеклом послодавац – обвезник исплате плате долази у доцњу, како је то прописано чланом 324. став 1. Закона о облигационим односима и у обавези је да плати затезну камату на дуговани износ главнице сходно члану 277. став 1. истог закона. Дугована затезна камата, након исплате главног потраживања може бити предмет самосталног тужбеног захтева и на то потраживање може се тражити затезна камата од дана када је поднет захтев за њену исплату, како је то прописано чланом 279. став 2. Закона о облигационим односима. О тужбеном захтеву тужиље нижестепени судови су одлучили применом члана 110. став 1. Закона о раду, којим је уређено питање када се врши исплата плате, у вези са чланом 277. став 1. и 279. Закона о облигационим односима, којима је прописана обавеза дужника који задоцни са испуњењем новчане обавезе да плати затезну камату, односно да се на износ неисплаћене затезне камате може захтевати затезна камата од дана када је суду поднет захтев за њену исплату. Стога, не постоји потреба за тумачењем члана 277. став 1. и 279. Закона о облигационим односима, као ни потреба тумачења члана 295. став 2. истог закона, јер је тужена погрешну примену ове одредбе закона истицала и у жалби, а тај навод био је предмет правилне оцене од стране другостепеног суда.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, и оценио да ревизија није дозвољена.

У споровима о новчаном потраживању из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се применом члана 403. став 3. ЗПП, према вредност предмета спора побијаног дела.

Тужба у овој правној ствари поднета је 09.10.2019. године, а вредност предмета спора је 143.699,33 динара.

С обзиром на то да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да ревизија тужене није дозвољена, због чега је, на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**